

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Udrag fra Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: "Fulvia", i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027968909056/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fulvia

JOSEPHUS.

Det er til min Sjæls Frelse, han gjør det — jeg véd det. — Men forlang ikke, at jeg bestandig skal tænke paa Døden! Dette Arbejde, hvormed jeg hjælper Dig her, er saa sørgeligt. —

ROCCHUS.

Ikke for mig; det er mit sidste Leje, jeg reder her. Trøst Dig, det vil snart være færdigt!

(Lyden af en Klokke høres inde fra Bygningen.)

JOSEPHUS

(idet han griber den Andens Haand).

Klokken kalder os til Bøn! Kom, lad mig øre Dig.

ROCCHUS.

Bed for mig, Josephus! Bed for mig!

(De gaa ind i Klosteret.)

(Fulvia kommer fra den modsatte Side. Hendes Gang og hele Udseende røber Træthed og Forvirring. Over den hvide Dragt, hun bar i denne Akts første Scene, bærer hun en Overklædning, der endnu mere bidrager til at skjule, at hun er en Kvinde. Hun vakler hen til Stenbænken og sætter sig derpaa.)

FULVIA.

Hvor jeg er træt! — Det svimler i mit Hoved — hvad er der sket? Er det en Feberdrøm? Nej! jeg er vaagen. — Ja, her sidder jeg med knækket Stolthed, fremmed for mig selv, en stakkels Skabning, som for første Gang har stirret ind med Gru i Dødens Øjne, de rædselsfulde tomme! Vé mig, Taabe! Jeg vilde hæve mig til Guderne —

nu har de slængt mig med Foragt i Støvet!
 Forgjæves har jeg kaldt, de hørte ej!
 Den høje Helios saa' ned fra Himlen,
 som haaned han min Nød. — Ja, det er Straffen,
 fordi jeg vilde efterligne ham,
 som styrer Solens Straalespand deroppe
 evigt i samme Spor! — Kastet af Vognen,
 hvis vilde Heste, skumbedækte, sky,
 foer over Stok og Sten, slængtes jeg hen
 ved Randen af en Afgrund; da jeg vaagned,
 var jeg alene — kun to Aadselgribbe
 i Luften kredsede over mig med Skrig;
 de grimme Fugle holdt mig for et Lig!
 Langt er jeg vandret, uden Maal og Tanke. —
 Hvor er jeg nu? — Der ligger jo en Bolig.
 Ugjæstfri sér den ud; dens Mur er skummel
 og lav dens Dør; dog vil jeg banke paa
 som ydmyg Tigger. — Jager man mig bort;
 da vil jeg kalde Gribbene tilbage
 og vente Dødens Komme uden Klage!

(I det hun nærmer sig Klosterdøren, lyder et højtideligt Kor af Mandstemmer derinde fra.)

KOR AF MANDSSTEMMER I KLOSTERET.

Staar i Verden Du forladt?
 Kom herind! kom herind!
 Vakler Du i Tvivlens Nat?
 Kom herind! kom herind!
 Her er Vej til Morgenrøden!
 Her er Sejer over Døden!